

Мюнхенската Пинакотека, в която се пазят творенията на старитѣ художници, винаги съмъ забѣлѣзвалѣ, че най-много публика се събира въ „залата на испанскитѣ художници“, между които Мурил'о заема видно мѣсто. Въ картината, която даваме, художникътъ ни рисува двѣ опърпани гаменчета, продавачи на овощия и дини на нѣкое пазарище. При отсъствието на „мющерии“, гаменчетата се наслаждават на южнитѣ плодове, вкусвайки ги така сладко, че би имъ завидѣлѣ всѣки отъ насъ. А, може би, това е и обѣда и вечерята на тия бѣдни, но весели, безгрижни и самодоволни испански уличарчета. Едва едното е захапало двѣ хапки отъ сладкия пжпешъ, другото го искушава съ гроздето, като че иска да му каже: „твоя пжпешъ е сладкъ, найстина, но мойто грозде надминува всичко!“ Колко щастие е вмѣкналъ съ праводобността, художникътъ въ тия двѣ дѣтски лица!

6. Н. Гизисъ. *Тѣй стрижѣ дѣдо!* Никола Гизисъ е знаменитъ грѣцки живописецъ, роденъ на единъ грѣцки островъ прѣзъ 1842, а умрѣлъ въ Мюнхенъ прѣзъ 1901, като професоръ въ Мюнхенската „Академия на Пластичнитѣ Изкуства“. Гизисъ е плодовитъ, пълненъ съ мисли и чувства художникъ. Неговитѣ картини се отличаватъ съ своята крайна тѣнкость и хубость въ колорита, а сюжетитѣ му сж главно изъ живота на неговитѣ съотечественици и неволно ни прѣнасятъ въ оная бѣдна и некултурна страна, съ патриархаленъ още животъ, толкова близкъ до нашия. Картинитѣ на Гизиса се цѣнатъ високо отъ европейцитѣ и почти всички сж откупени за картиннитѣ галерии. Най-много отъ неговитѣ картини се намиратъ въ Мюнхенъ, калѣто художникътъ е прѣкаралъ по-голтма часть отъ живота си. Какво ни прѣдава Гизисъ въ картината № 5?

Малкия хлапакъ, който ходи вече на училище, е много небреженъ къмъ своитѣ коси, и, въпрѣки напомняванията на родители и учителъ, не иска да се стриже. Но най-сетнѣ кждравитѣ косици ставатъ буйни, ей тѣй, че ще покрятъ дори очитѣ. Трѣбва да се стрижатъ! Хлапакъ се рѣшава, най-сетнѣ, и се оставя да го острижатъ. Дѣдо, обаче, който, вѣроятно, не е берберинъ, пѣкъ и недовиджа до тамъ, не стриже хубаво, и това причинява болка на момченцето, но то е вече покорно на сждбата си и гледа само кога по-скоро ще се свърши операцията, за да грабне чантицата си и хукне навънъ при другарчетата. Въ лицето на дѣда се чете едно изражение на жалъ, че ще трѣбва да остриже тия хубави кждрави косици.

7. Мурил'о. *Баба и внуче.* Малкото внуче е припкало и играло низъ двороветѣ и улицитѣ съ своитѣ другарчета, и когато гладътъ го е подгонилъ, то се е прибрало въ кщи и е усѣтило, че е уморено. До като си отпочине, баба ще го попоше, ще прѣгледа да ли внучето ѝ не е донело „имане въ кщи“. А малкото паленце е устрѣмило очи въ захапания кжшей хлѣбъ и се радва на своето другарче, което най-сетнѣ се прибрало въ кщи. Кой отъ насъ не би поискалъ да бжде на мѣстото на това засмѣно, доволно, пълно съ щастие хлапенецъ!

8. Н. Гизисъ. *Чуднитѣ приказки на баба!* Именъ день. Въгърътъ свири въ комина и пѣе жаловито своята пѣсенъ. Баба е насѣбрала около себѣ си внучетата си и имъ разправя чудни приказки за „змѣюве“, „дамьи“, „парски дъщеря“, „хали“ и др., а внучетата сж се прѣхласнале, като че искатъ да погледнатъ всѣка дума на баба. Тѣ сж забравили даже и кестенитѣ, що се печатъ на мангалчето. Какви мили спомени възкрѣсва тая кар-

тина, много близка до нашия животъ, въ душата на всѣкиго отъ насъ, който е ималъ щастнето да отрасне при грижлива баба заедно съ своитѣ братчета и сестричета! Картината е прѣлестна и говори сама за себе си. Покажете я на дѣцата и тѣ ще ви я разтълкуватъ съ радостъ, причинаена отъ вѣрността, съ която художникътъ е прѣдалъ момента. Каква хубава бесѣда може да се направи съ ученицитѣ върху онава, което дѣцата виждатъ въ картината!

9. Н. Гизисъ. *Малкиятъ мждрецъ.* Картината ни прѣнася въ оная епоха, когато школитѣ бѣха редки и когато четмото и писмото се считаха за „даръ божий“. Малкиятъ мждрецъ ходи на училище; той вече чете въ голѣмитѣ книги и историитѣ. Вечеръ то грабва старата книга и съ въодушование чете на високъ гласъ прѣданията за минали честити врѣмена, а наоколо му се наредили всички кщи и, прѣнесени, слушатъ „малкиятъ мждрецъ“, който вече умѣе да усиле своето четиво и съ жестове. Картината е мила, прѣлестна и нейната стойность пораства въ нашитѣ очи, когато си спомнимъ мисълъта, що я е продукувала. Въ моментътъ, който художникътъ ни рисува, като че е искалъ да изрази конкретно силата на „книгата“.

10. Г. С. Рота. *Книгата съ чуднитѣ приказки.* Рота (Г. С.) е извѣстенъ модеренъ италиански жанристъ. Въ дадената картина той ни прѣдава съ най-голтма вѣрность една сцена, позната на всички ни и не далечна отъ оная, която ни прѣдава Гизисъ въ картината № 8. Само че тука вече прозира по-високо културно стжалло: баба „чете“ приказкитѣ въ „книга“. И тукъ, внучетата, обърнати цѣли въ слухъ, прѣнесени, сж забравили и игри и шегѣ и стоятъ като приковани на мѣстата си. Вѣроятно, баба чете нѣкъоя жална приказка, та е разчувствувала нежпата имъ душа. Въ лицата имъ се чете силна тжга, а позитѣ имъ сж тѣй естествени и милди, като че виждате дѣцата живи прѣдъ себе си. Художникътъ не е забравилъ да постави сцената въ естествената ѝ обстановка: бѣдно домашно огнище, съ скромни домашни потребности, което придава на картината още по-голтма прѣлестъ.

11. В. Ковалски. *Зимна нощъ* Вирушъ Ковалски е единъ отъ най-знаменититѣ съврѣмени полски живописци. Неговитѣ сюжети сж повечето сцени изъ живота на народа, но най-нѣкъоято проявление на неговия талантъ е въ изображаването на сцени изъ живота на въздитѣ, които той прѣдава съ чудна вѣрность.

„Зимна нощъ“ е една отъ най хубавитѣ и най-сподлучиви картини на Ковалски. Тя краси една отъ задитѣ на Мюнхенската Нова Пинакотека. Картината изображава мѣсець февруарий, когато луната блѣщи силно и прави нощъта и природата тайнстено привлекателни. Полето е покрито съ снѣгъ. Отдавна всичко се е прибрало въ градове и села и се е прѣдало на сънъ и почивка. Само дивиятъ звѣръ, подгоненъ отъ лютъ гладъ, е на шрекъ и дебне плахо. Покаченъ на хълма, той сгглежда заспалото село, но проклетиятъ му мѣсець тѣй силно свѣти и огрѣва поблѣлото поле, че рискътъ да се отиде за плячка май не е малъкъ. Нашиятъ влѣкъ е устрѣмилъ погледа си къмъ луната. Да ли е очарованъ отъ нейната хубость, или пѣкъ иска да каже: „ахъ, мѣсечко, колко ми прѣчишъ!“?

12. В. Шутце. *Прилежание и мързель.* Авторътъ на тая картина е извѣстенъ модеренъ нѣмски художникъ, който рисува главно сцени изъ живота на дѣцата. Неговитѣ картини изъ живота на животнитѣ ѝ при-